

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 6. listopadu 2024 o **odvolání obžalovaného jménem P.Z., narozený XXXXX**, starobní důchodce, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 21. 8. 2024, č.j. 3 T 25/2023-323,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný P.Z. uznán vinným spácháním přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku, kterého se měl dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustit tím, že
dne 22. června 2022 v 09:45 hodin v rozporu s povinností ohleduplného a ukázněného chování a věnování se plně řízení vozidla ve smyslu § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Nissan Micra r.z. XXXXX, v Brně po komunikaci ulice Seifertova, ve směru od ulice Okružní směrem k ulici Arbesova, kde porušil § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů, tím, že v místech u zastávky MHD Heleny Malířové ohrozil chodkyni A.J., nar. XXXXX, která přecházela komunikaci ulice Seifertova po značeném přechodu pro chodce z levé strany ve směru jízdy vozidla Nissan, kdy při střetu s levou přední částí vozidla a následném pádu na vozovku utrpěla zhmoždění mozku s krvácením pod mozkové obaly při zlomeninách lebky, zlomeninu křížové kosti a horního raménka stydké kosti vpravo spolu s plicní embolií, v důsledku čehož byla hospitalizována ve Fakultní nemocnici u sv. Anny v Brně, přičemž těmto způsobeným zraněním dne XXXXX podlehla.
2. Za tento přečin byl obžalovanému soudem I. stupně podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 2,5 roku a podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Dále byl obžalovanému podle § 73 odst. 1, 4 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 let. Dále soud I. stupně rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradu škody poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně ČR částku ve výši 440 673 Kč.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce řádně a včas odvolání, které směřuje do všech jeho výroků, neboť tento považuje za nesprávný a nezákonný. Má totiž za to, že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, z nichž následně dovodil nesprávné právní závěry, pokud shledal obžalovaného vinným výše uvedeným přečinem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

4. Ve svém odvolání obžalovaný uvádí že, aby mohla být vina obžalovaného prokázána nade vší pochybnost, musí mezi protiprávním jednáním pachatele a relevantním trestněprávním následkem v podobě smrti poškozené existovat tzv. kauzální nexus. Obžalovaný uvádí, že není přesvědčen o tom, že by jeho jednání bylo příčinou smrti poškozené. Jak vyplývá z lékařské dokumentace, příčinou smrti poškozené bylo vmetení velkých krevních sraženin do plicních tepen. K dané embolii však došlo až po osmi dnech od dopravní nehody. Z názoru obhajobou oslovených předních odborníků na problematiku hematologie vyplývá, že poškozené nebyly dostatečně brzy podávány léky na ředění krve, jež by vedly k rozpouštění krevních sraženin, které byly následnou příčinou smrti. Oslovení odborníci (aniž by byly uváděny jakékoliv jména), jsou přesvědčeni, že by při včasné zahájení podávání léků na ředění krve ke vzniku krevních sraženin v tak masivním rozsahu nedošlo a šance na přežití poškozené by byly razantně vyšší. Obhajoba je tak přesvědčena, že bez vypracování znaleckého posudku, jehož znaleckou otázkou by bylo, zda zvolený způsob lékařské péče mohl mít za následek snížení či eliminaci rizika úmrtí, nelze ve věci rozhodnout. Znalecký posudek, jež by zodpovídal tuto otázku, však pro účely daného řízení zpracován nebyl. Na základě shora uvedených skutečností má obžalovaný za to, že soud I. stupně zcela jednoznačně nezjistil skutkový stav tak, aby byla vina obžalovaného prokázána nade vší pochybnost, kdy nebylo důkladně zjištěno a zkoumáno, zda příčinou smrti poškozené bylo doopravdy jednání obžalovaného. Obžalovaný tak prostřednictvím svého obhájce navrhuje, aby Krajský soud v Brně jako odvolací soud napadený rozsudek Městského soudu v Brně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
5. Odvolání bylo podáno včas oprávněnou osobou a obsahovalo veškeré náležitosti odvolání dle ustanovení § 249 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud neshledal důvody pro odmítnutí nebo zamítnutí odvolání ve smyslu § 253 odst. 1, 3 trestního řádu. Veřejné zasedání u odvolacího soudu dne 6.11.2024 bylo konáno v nepřítomnosti obžalovaného, jelikož tento se nedostavil přesto, že byl řádně a včas o konání vyrozuměn. Odvolací soud neshledal žádného důvodu, proč by nemohlo být veřejné zasedání konáno bez přítomnosti obžalovaného.
6. Krajský soud v Brně jako soud odvolací v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Odvolací soud dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, jak má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem nalézacího soudu nedošlo k porušení práva na spravedlivý.
7. Soud I. stupně provedl dostatečné dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a na základě těchto důkazů byl zjištěn skutkový stav, o kterém nemá ani odvolací soud na rozdíl od obžalovaného žádné pochybnosti. Provedené důkazy nalézací soud také řádně zhodnotil, a to dle § 2 odst. 6 trestního řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. V této souvislosti odvolací soud nepřisvědčil námitkám obžalovaného, že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním. Odvolací soud je toho názoru, že hodnocení důkazů, které učinil soud I. stupně, netrpí žádnými podstatnými vadami ani logickými chybami, když se lze s takto provedeným hodnocením důkazů plně ztotožnit. Zároveň je třeba podotknout, že hodnocení důkazů je výhradním právem nalézacího soudu, přičemž odvolací soud není oprávněn do tohoto hodnocení, pokud bylo provedeno v souladu se zásadami formální logiky, nijak zasahovat. Odvolací soud nezjistil nic, co by nasvědčovalo, že by soud I. stupně nevyhodnotil důkazy řádně a logicky. S ohledem na to musel odvolací soud respektovat ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož odvolací soud je vázán hodnocením důkazů, jak bylo provedeno soudem I. stupně. Obžalovaný ve svém odvolání Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

pouze opakuje svoji obhajobu, dle níž nepřipouští, že by zavinil dopravní nehodu a smrt poškozené, když v tomto směru pak nesouhlasí se závěry soudu I. stupně týkající se zjištění skutkového děje včetně způsobu hodnocení provedeného dokazování. S těmito námitkami obžalovaného se však odvolací soud neztotožnil, když s ohledem na celkovou důkazní situaci lze výsledky provedeného dokazování a z něho vyvozené právní závěry považovat za zcela dostatečné a přesvědčivé učiněné v souladu se zákonem. Po přezkoumání věci odvolací soud uzavírá, že soud I. stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu, když skutkový děj byl zjištěn bez důvodných pochybností v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu).

8. Krajský soud se se závěry okresního soudu plně ztotožňuje a na jeho odůvodnění napadeného rozsudku je možno odkázat. Zde je třeba poukázat na to, že tato věc již jednou nabyla právní moci, když již jednou bylo odvolání obžalovaného odvolacím soudem zamítnuto. Obžalovaný si však proti pravomocnému rozhodnutí podal dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, když nesouhlasil s tím, jakým způsobem soud I. stupně a i odvolací soud přistoupily k výsledku znalce Ing. Jiřího Meduny, tedy, že výslech tohoto znalce nebyl proveden řádným procesním způsobem, když znalec ani nevypracoval znalecký posudek. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že výslech znalce Ing. Meduny není procesně použitelným důkazem, když Nejvyšší soud považoval za potřebné vypracování řádného znaleckého posudku z odvětví dopravních nehod v koordinaci (konzultaci se znalcem MUDr. Milanem Ďatkem). Nejvyšší soud tedy svým rozhodnutím ze dne 28. 2. 2024, č.j. 8 Tdo 95/2024-257, rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1, 2 trestního řádu se zrušuje usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2023, sp. zn. 5 To 170/2023, jakož i rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2023, sp. zn. 3 T 25/2023. Dále Nejvyšší soud přikázal Městskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Soud I. stupně dle pokynu Nejvyššího soudu nechal vypracovat znalecký posudek ve věci dopravní nehody znalcem Ing. Jiřím Medunou. Tento znalec dospěl k závěru, že na základě údajů zjištěných při rozboru nehodového děje je z technického hlediska přijatelné, že se v průběhu nehodového děje poškozená pohybovala zleva doprava z pohledu řidiče kolmo k ose vozovky. Mechanismus vzniku poranění chodkyně poškozené znalec konzultoval se znalcem MUDr. Miroslavem Ďatkem. Dále znalec dospěl k závěru, že ke střetu vozidla obžalovaného s poškozenou došlo na vyznačeném přechodu pro chodce. Tímto tedy soud I. stupně objasnil skutečnosti a námitky obhajoby, které byly obsahem prvního odvolání a taktéž obsahem dovolání k Nejvyššímu soudu ČR. Nyní si však již obžalovaný proti těmto zjištěním odvolání nepodává a jeho odvolání tak, jak bylo uvedeno shora, směřuje proti jiným skutečnostem. Obžalovaný především nyní namítá, že pokud by při hospitalizaci poškozené došlo k včasnému zahájení podávání léků na ředění krve, ke vzniku krevních sraženin v tak masivním rozsahu by nedošlo a šance na přežití poškozené by byly razantně vyšší a tedy, že není vinou obžalovaného, že došlo k úmrtí poškozené. Ve věci byl vypracován znalecký posudek dvěma znalci, a to MUDr. Miroslav Ďatko, Ph.D. a MUDr. Mgr. Tomáš Vojtíšek, Ph.D., což jsou znalci v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Taktéž u hlavního líčení byl vyslechnut znalec MUDr. Miroslav Ďatko a ze znaleckého posudku a z výsledku znalce je zcela zřejmé, že příčinou smrti poškozené byla masivní oboustranná plicní embolie, což je vmetení krevní sraženiny do obou plicních tepen a tím dochází k ucpání krevní cirkulace a zástavě srdce. Plicní embolie obvykle vzniká v dolních končetinách, přičemž hlavním faktorem, který se spolupodílí na vzniku plicní embolie, je zpomalení krevního proudu, tedy oběhu, což bývá u lidí upoutaných na lůžko. A toto byl právě případ poškozené, která byla od doby dopravní nehody až do doby smrti hospitalizována na anesteziologicko-resuscitační klinice a upoutána na lůžko právě v důsledku sražení automobilem obžalovaného. Znalec MUDr. Ďatko taktéž uvedl, že je nepochybná příčinná souvislost mezi smrtí poškozené a jejím sražením vozidlem obžalovaného, i když tato zemřela až na následky plicní embolie, když k tomu, aby nedošlo k takovému nezvratnému a totálnímu závěru, je možné podávat léky na ředění krve, což však v případě poškozené nebylo možné, protože poškozená krvácela do oblasti hlavy – lebky, kde byl subdurální krevní výron čili v prvních dnech hospitalizace

byla u poškozené situace taková, že pokud by dostala léky na ředění krve, tak by se rozsah krvácení v oblasti lebky zvyšoval, což by mohlo skončit fatálně, takže bylo potřeba vyčkat, než se krvácení zastaví a až poté bylo možné zahájit prevenci plicní embolie nebo prevenci trombózy právě podáváním léků na ředění krve. Dále znalec při svém výsledku u hlavního líčení uvedl, že prostudoval lékařskou dokumentaci poškozené, kde bylo uvedeno, že poškozená byla od 22. 6. 2022, tedy od dopravní nehody, hospitalizována na JIP anesteziologicko-resuscitační kliniky a ve zprávě ze dne 27. 6. 2022 neurochirurg MUDr. Hemza uvedl, že vzhledem k rozsahu postižení a kontuzi na mozku zatím nedoporučuje podávat léky na ředění krve. Následně v nejbližší možné době již dalšího dne 28. 6. 2022 bylo zjištěno, že krvácení pod mozkové obaly se nezvětšovalo, a proto ihned byl poškozené podáván nízkomolekulární heparin, právě lék na ředění krve. Znalec dále uvedl, že nejdříve tedy až šest dní po dopravní nehodě byla možná nějaká rozumná prevence vzniku krevních sraženin, když dříve to v žádném případě nešlo z důvodu stavu poranění poškozené, a to krvácení do mozku. Dále znalec uvedl, že co se týče složení krve, tak nezjistil z lékařských zpráv nic, že by se srážením krve měla mít nějaké problémy a taktéž u poškozené nezjistil z dokumentace, že by měla v době před dopravní nehodou nějaké plicní embolie či nějaké chorobné stavy, které by svědčily pro to, že je tam riziko srážení krve. U poškozené tedy nebylo ničeho, co by ukazovalo na zvýšené riziko tvorby krevních sraženin. Znalec zcela jednoznačně uvedl, že nebylo možno od začátku krev poškozené ředit, protože by zemřela na krvácení do mozku, které by se při ředění krve nezastavilo. Znalec tedy uzavřel, že na jedné straně je riziko krvácení při naředění krve s možností úmrtí na krvácení do mozku nebo do dutiny lební, na druhé straně je potom riziko tvorby krevních sraženin, kdy hrozí plicní embolie, kdy se krevní sraženina při dostatečné velikosti krevním proudem utrhne a způsobí plicní embolii. Odvolací soud stejně tak jako soud I. stupně dospěl k závěru, že poškozená byla věnována veškerá nejlepší dostupná péče v nemocnici při hospitalizaci na oddělení JIP a ARO a je zde tedy příčinná souvislost mezi smrtí poškozenou a jejím srážením vozidlem obžalovaného. Je skutečností, že poškozená nezemřela ihned po dopravní nehodě dne 22. 6. 2022, ale až dne XXXXX, tedy po třinácti dnech, kdy se lékaři zcela správně pokoušeli ze všech sil život poškozené udržet. Tím, že se lékaři pokoušeli v nemocničním prostředí udržet poškozenou při životě dalších třináct dnů, i když vznikly zdravotní komplikace, nemůže přerušit příčinnou souvislost mezi dopravní nehodou a smrtí poškozené, když to, že se poškozená dostala do takového kritického zdravotního stavu a zdravotních potíží, a to krvácení do lebky a vmetení velkých krevních sraženin do plicních tepen, bylo důsledkem toho, že obžalovaný ji srazil svým autem na přechodu pro chodce. Odvolací soud se dále zcela ztotožňuje se soudem I. stupně v tom smyslu, že obžalovaný při jízdě se nevěnoval plně řízení v rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, přičemž se nechoval ohleduplně a ukázněně, aby neohrožoval život a zdraví druhých osob ve smyslu § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, a taktéž, že porušil důležitou povinnost stanovenou mu v ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) stejného zákona, podle kterého nesmí ohrozit nebo omezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce. Ani odvolací soud neshledává na straně poškozené žádné spoluzavinění na dopravní nehodě, když poškozená byla sražena na přechodu pro chodce, tedy v místě, kde se má právo cítit zcela bezpečně a nijak svým jednáním dopravní nehodu nezapříčinila. Jediným a úplným viníkem dopravní nehody, a tedy i následku, tj. smrti poškozené, je obžalovaný P.Z..

9. Soud I. stupně ukládal obžalovanému trest podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku, kde je stanovena sazba trestu odnětí svobody od 1 roku do 6 let. V rámci této sazby soud I. stupně uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 2,5 roku, což vzhledem k evidenční kartě řidiče, kde má obžalovaný vícero záznamů taktéž za překročení nejvyšší povolené rychlosti, se jeví jako trest zcela dostatečný, když tento uložený trest v trvání 2,5 roku je pod polovinou zákonné trestní sazby. Soud I. stupně shora uvedený trest odnětí svobody obžalovanému podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 let, když výkon trestu odnětí svobody je možné obžalovanému odložit až na dobu 5 let. Zde odvolací soud musí poukázat na

to, že s ohledem na shora zmiňovanou evidenční kartu řidiče a především na neodčinitelný následek, a to úmrtí poškozené, bylo možné uložit trest s přímým výkonem trestu ve věznici a nikoliv ho podmíněně odkládat. V tomto směru je však zcela bezpředmětné se touto skutečností zabývat, jelikož odvolání si podal toliko obžalovaný a nikoliv státní zástupce. Soud I. stupně taktéž zcela správně uložil obžalovanému dle § 73 odst. 1, 4 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v řízení motorových vozidel všeho druhu, a to na dobu 6 let, když tento trest je možné ukládat v rozmezí od 1 roku do 10 let. Pokud tedy soud I. stupně tento trest uložil v polovině zákonné trestní sazby, pak s tímto odvolací soud zcela souhlasí, když obžalovaný se nejeví jako ukázněný a zodpovědný řidič. Odvolací soud má tedy za to, že co do uložených trestů nenastala skutečnost uvedená v § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, tedy, že by uložené tresty byly nepřiměřené (jak shora uvedeno, není odvolání státního zástupce), a proto odvolací soud nemá důvodu do uložených trestů zasahovat (je zmírňovat).

10. Pokud se týče adhezního řízení a výroku o náhradě škody, dospěl odvolací soud k závěru, že soud I. stupně zcela správně přiznal poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně náhradu škody ve výši 440 673 Kč. Tato zdravotní pojišťovna se řádně a včas ve smyslu § 43 odst. 3 trestního řádu připojila se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení, když na č.l. spisu 127 – 149 doložila veškeré lékařské úkony, které pro poškozenou nemocnici prováděla a zdravotní pojišťovna musela uhradit, když souhrn těchto částek je právě 440 673 Kč. Jelikož obžalovaný zcela zavinil dopravní nehodu a následně i smrt poškozené, která musela být třináct dnů hospitalizována v kritickém stavu a jak už bylo řečeno shora, žádné spoluzavinění na dopravní nehodě shledáno u poškozené nebylo, nic nebránilo soudu I. stupně, aby obžalovaného zavázal podle § 228 odst. 1 trestního řádu uhradit poškozené Zdravotní pojišťovně tuto škodu tak, jak je přesně specifikováno ve výroku rozsudku soudu I. stupně.
11. Vzhledem k tomu, že odvolací soud neshledal v postupu a rozhodnutí soudu I. stupně žádné pochybení a naopak se s rozhodnutím a odůvodněním soudu I. stupně zcela ztotožnil, bylo odvolání obžalovaného podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 6. 11. 2024

JUDr. Hana Kleinová v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
JUDr. Aleš Dufek v. r.